

De Sophia-Augusta Stichting.

te maken en voor elke pop die klaar kwam werd een mahoniehouten glazenkastje aangeschaft.

In October 1889 overleed haar laatst overgebleven zuster. De aanmaak der poppenkleeren werd toen voortgezet met behulp der dienstbode. Tot haar overlijden toe, is zij daarmede bezig geweest.

Onderwijl kocht zij nog steeds andere zaken aan, zelfs nog op haar sterfbed.

Den 4^{den} Maart 1890 overleed zij, na bij testament, op dien dag zelf verleden, de stad Amsterdam, onder den last van eenige legaten, benoemd te hebben tot haar eenige erfgenaam, met de uitdrukkelijke begeerte „dat haar toilet of wel hare kleederen, lijflinnen en lijfstoebehooren, in den ruimsten zin genomen, mitsgaders al de in haren boedel aanwezige porcelein-, lak-, brons-, goud- en zilverwerken, schilderijen, horlogiën, byouteriën, gelakte meubelen, antiquiteiten, kerk- en andere boeken niet zullen worden verkocht, maar . . . voor het publiek tegen betaling van een gulden per persoon tentoon- en toegankelijk zullen worden gesteld, bij wijze van museum, onder den naam van „Sophia Augusta Stichting” op zoodanige wijze en zoodanigen tijd als door het Stedelijk Bestuur van Amsterdam zal worden geregeld.”

Tusschen het overlijden van mevrouw Suasso en de openstelling van de Sophia Augusta Stichting zijn ruim tien jaren verlopen. De kans is niet gering, dat de wijze, waarop de Sophia Augusta Stichting ontstaan is, vergeten is geraakt. Zij was de aanleiding tot het stichten van het Stedelijk Museum, zooals het Stads- of het Stede- Museum van Amsterdam ambtelijk heet, en maakte den bouw daarvan grootendeels mogelijk.

Met dien bouw en de voorbereiding daarvan gingen vijf jaren heen.

Den 14^{den} September 1895 werd het Stedelijk Museum voor het publiek geopend met het houden van een Driejaarlijksche Tentoonstelling van Werken van Levende Meesters, een overblijfsel van de afgeschafte Kermis, dat misschien zelf ook zoo heel lang niet meer leven zal. Op denzelfden dag stelde ook de Vereeniging tot het Vormen van een

Openbare Verzameling van Hedendaagsche Kunst haar schilderijengalerij, uit het Rijksnaar het Stedelijk Museum overgebracht, toegankelijk.

De spraakmakende gemeente, die met groote hardnekkigheid volhardt in het gebruik om het Stedelijk Museum het Suasso Museum te noemen, zou in de eerste jaren evenwel nog niets te zien krijgen van hetgeen met recht op dien naam eenige aanspraak zou kunnen doen gelden.

Terwijl de wanden op den bovenverdieping van het nieuwe gebouw met een welgeordende schilderijtentoonstelling en verzameling pronkten, heerschte daar beneden, verborgen voor de nieuwsgierigen, een verbijsterende verwarring. Daar lagen eenige zalen vol met het allergrootste deel van hetgeen mevrouw Suasso had nagelaten, gedeeltelijk in kisten en koffers gepakt, gedeeltelijk ten behoeve van het vervoer uit elkander genomen en voor de hand weg nedergezet, naast, in en op elkaar tot een wonderlijke verhuisboel, die meer van een chaos dan van iets anders had.

Uit dien rommel vol verrassingen, moest de Sophia Augusta Stichting worden opgebouwd tot iets, dat toegankelijk gesteld moest worden tegen een toegangsprijs van een gulden per persoon!

Van achteren bezien, mag het tot de wonderen gerekend worden, dat zij, die deze taak te vervullen hadden, niet tot wanhoop zijn vervallen.

Terwijl men druk bezig was voorloopig wat orde te brengen in de verwarring — uit te pakken en bijeen te zoeken wat bij elkander behoorde — kwam er uitzicht op de mogelijkheid om de gelden, die uit het legaat beschikbaar waren, zoodanig te besteden, dat een groot gedeelte van hetgeen de erflaatster bijeen had gebracht, zoo goed mogelijk tot zijn recht zou komen en er een geheel zou ontstaan, dat werkelijk bezienswaardig zou kunnen worden.

(Wordt vervolgd).